

med national ret ved efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Såfremt der mellem stater ikke gælder en international retsakt eller et arrangement som nævnt i stk. 1, finder konventionens artikel 26-31 anvendelse, jf. artikel 25, stk. 2. Efter artikel 25, stk. 3, finder artikel 26-31 også anvendelse, når disse bestemmelser er mere fordelagtige end de i stk. 1 nævnte internationale retsakter eller arrangementer.

Artikel 26 fastsætter pligter med hensyn til gensidig retshjælp. Artikel 26, stk. 1, pålægger staterne i videst muligt omfang at yde hinanden gensidig retshjælp ved uden unødigt ophold at behandle begæring fra myndigheder, der efter deres nationale ret har kompetence til at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Efter artikel 26, stk. 2, kan retshjælp afslås, såfremt den stat, over for hvilken begæringen er fremsat, finder, at efterkommelse af begæringen vil undergrave dens grundlæggende interesser, nationale suverænitets, nationale sikkerhed eller almindelige retsprincipper (ordre public). Endvidere kan en stat efter *artikel 37, stk. 3*, ved ratifikation m.v. af konventionen forbeholde sig ret til at kunne afslå retshjælp efter artikel 26, stk. 1, såfremt begæringen vedrører en forbrydelse, som den anmodede stat anser som en politisk forbrydelse.

Artikel 26, stk. 3, medfører, at de deltagende stater afskæres fra at påberåbe sig bankhemmeligheden som grundelse for at nægte samarbejde. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en stat stille krav om, at en begæring om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

Artikel 27 indeholder bestemmelser om udlevering. Bestemmelsen medfører bl.a. pligt til at anerkende de strafbare handlinger, der er omfattet af konventionen, som handlinger, der kan medføre udlevering. Bestemmelsen indebærer også, at spørgsmålet om udlevering, herunder de grunde, som den anmodede stat kan anføre som grundelse for at nægte udlevering, afgøres efter den anmodede stats lovgivning. Såfremt udlevering afslås alene med henvisning til den berørte persons statsborgerskab, eller fordi den anmodede stat finder, at den har straffemyndighed med hensyn til den pågældende handling, skal den anmodede stat forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre andet aftales med den begærende stat, og til sin tid underrette den begærende stat om det endelige udfald af sagen.

Artikel 28 fastsætter regler om uanmodede oplysninger. Bestemmelsen indebærer, at en stat, uden at det berører national efterforskning eller retsforfølgning, uden forudgående anmodning kan sende faktuelle oplysninger til en anden stat, når den finder, at afgivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende stat med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller retsforfølgning vedrørende strafbare handlinger i henhold til konventionen eller kan føre til en anmodning fra denne stat i henhold til konventionens kapitel om internationalt samarbejde.

Artikel 29 indeholder bestemmelser, der forpligter de deltagende stater til at udpege en eller flere centrale myndigheder med henblik på afsendelse og besvarelse m.v. af anmodninger, der rejses i medfør af konventionen.

Artikel 30 fastsættes regler, der bl.a. giver mulighed for i hastende tilfælde at lade den begærende og den anmodede stats retlige myndigheder kommunikere direkte med hinanden, og i *artikel 31* fastsættes regler, der medfører pligt for den anmodede stat til at underrette den begærende stat om foranstaltninger m.v., der iværksættes i medfør af konventionens bestemmelser om internationalt samarbejde.

Endelig indeholder *artikel 32-42* bestemmelser om ikrafttræden m.v. Det fastsættes heri bl.a., jf. *artikel 37, stk. 4*, at en stat, der benytter sig af adgangen til at tage forbehold efter artikel 37, stk. 1-3, jf. ovenfor, ikke kan tage forbehold over for mere end 5 af de deri nævnte bestemmelser. Forbehold af samme art med hensyn til artikel 4, 6 og 10 anses som ét forbehold.

Endvidere følger det af *artikel 38*, at erklæringer efter artikel 36 og forbehold efter artikel 37 skal fornyes med 3 års mellemrum for at bevare deres gyldighed, og at staten før fornyelse eller efter anmodning skal redegøre over for GRECO for de grunde, der berettiger til at forlænge vedkommende erklæring eller forbehold.

4.4.3. Som nævnt i pkt. 4.4.1. vedtog Europarådets Ministerkomité den 5. maj 1998 ved beslutning nr. (98) 7 aftalen om oprettelse af Sammenslutningen af Stater mod Korruption - GRECO (GRECO-aftalen), jf. lovforslagets bilag 9.

Formålet med GRECO er at forbedre medlemmernes evne til at bekæmpe korruption ved gennem en dynamisk proces og pres fra ligesindede at følge op på overholdelsen af deres forpligtelser på dette område, jf. *artikel 1*.

For at opfylde dette formål skal GRECO ifølge *artikel 2* dels overvåge gennemførelsen af de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 6. november